

ธรรมวิภาค

โดย...พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน

ท่านเพื่อนสหธรรมิกทั้งหลาย และบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

สำหรับต่อไปนี้ ก็มาอ่านเรื่องของธรรมวิภาค คำว่า **ธรรมวิภาค** แปลว่า *ส่วนวิเศษของธรรม* หรือ *ธรรมที่มีส่วนแห่งความเป็นผู้วิเศษ*

คำว่าวิเศษก็คือ ความไม่เลวดี แปลง่าย ๆ อย่างนี้ใครเขาจะแปลกเหมือนหรือไม่ไม่สนใจ เพราะแปลตามความที่มันเป็นความจริง

คือว่าส่วนของธรรมที่พระพุทธเจ้าให้ปฏิบัติมันดีเราก็ปฏิบัติตาม ถ้าทำได้อย่างนี้เราก็เดินเข้าไปหาความเป็นผู้วิเศษ วิเศษตรงไหน

- วิเศษที่กายไม่เลว

- วิเศษที่วาจาไม่เลว...

- วิเศษที่ใจไม่เลว.....

ในเมื่อเราไม่เลวเราก็ดี ซึ่งเป็นลักษณะตรงข้าม ถ้าเราไม่ดีเราก็เลว จะดีหรือจะเลวตรงไหน ไม่สำคัญ มาว่ากันถึงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำต่อไป

วันนี้ว่ากันถึง **อภินิหารเจ็ดประการ** ๕ อย่าง ใ้ที่ท่านบอกให้พิจารณาเนื่อง ๆ ทุกวันไป แต่จะไม่ว่าบาลีมันกะกะ ค่อย ๆ อ่านกันอย่างนี้ เป็นภาษาไทย ๆ สบายกว่า "อภินิหารเจ็ดประการ" นี้ท่านบอกว่ามี ๕ คือ

๑. ควรพิจารณาทุก ๆ วันว่า "เรามีความแก่เป็นธรรมดาไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้" อันนี้เป็นวิปัสสนาญาณนะ

๒. ควรพิจารณาทุก ๆ วันว่า "เรามีความเจ็บคือการป่วยไข้ไม่สบายเป็นธรรมดา" ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไปได้

๓. ควรพิจารณาทุก ๆ วันว่า "เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้"

๔. ควรพิจารณาทุก ๆ วันว่า "เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้น"

๕. ควรพิจารณาทุก ๆ วันว่า "เรามีกรรมเป็นของตน เราทำดีจักได้ดี ทำชั่วจักได้ชั่ว"

เป็นอันว่า อภินิหารเจ็ดประการ นี้มี ๕ ความจริง นี้ที่เคยว่า *ชาติปิทุกขา ชราปิทุกขา มรณัมปิทุกขัง* อะไรนี่ก็เอามาจากหมวดแบบนี้แหละ เราก็ย้อนไปสักนิดหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"เราควรพิจารณาทุก ๆ วัน"

ถ้าทุก ๆ วันนี่อยากจะเติมอีกสักนิดหนึ่งว่า.....*ทุกลมหายใจเข้าออก ดีไม่*

ถ้าท่านเรียนนักธรรมเอาเข้าไปสอบในสนามหลวงระว่างตกระ แต่ถ้าหากว่าท่านนำไปปฏิบัติ ไม่ตก ขอยืนยันว่าถ้าให้พระพุทธเจ้าเป็นกรรมการสอบละก็ไม่ตกแน่

ถ้าคนที่เขาเป็นกรรมการตรวจสอบ ถ้าบังเอิญท่านผู้นั้นเป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่พระอนาคามี ขึ้นไปก็ไม่ตก ขอยืนยัน เอาละว่ากันไป คิดว่าถ้าจะให้ดีนะ เอาตามแบบที่เขาปฏิบัติกัน เขาพิจารณากันแบบนี้

๑. พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาแล้วตอนนี้เราก็นั่งดูใจของเรา พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาแล้วนี่ใจมันคิดอย่างไร มันอยากจะสงบ มันอยากจะสงบก็จับ **อานาปา** เป็นจุดเริ่มต้นแล้วก็ต่อไปมันพอใจกรรมฐานกองไหน ที่จะภาวนาควกับอานาปา หรือว่ามันต้องการทรงอานาปาเฉย ๆ ก็ตามใจ

เมื่อพอใจอย่างไร ทำอย่างนั้นให้จิตสงบถึงที่สุด ถ้าบังเอิญมันสงบ ไม่ถอนมาคิดก็ช่าง อย่าไปเร่งคิดมันดี
อารมณ์ทรงตัวเป็นฌานสูงดี จิตว่างจากนิวรณ์ จิตว่างจากกิเลสใช้ได้

ตอนนี้ ถ้าบังเอิญบางวันมันไม่อย่างนั้น พอทำไปพอจิตสบายอารมณ์มันอยากจะคิด เราก็คิด คิดในเรื่อง "อภิ
ณหปัจจเวกขณะ"

หรือว่าบางทีพอตื่นขึ้นมาแล้ว จิตมันอยากจะคิดเลยก็คิดเลย อารมณ์ที่คิดอยู่ถึงเรื่องนั้นๆ โดยไม่มีเรื่องอื่นเข้า
มาแทรก ท่านเรียกว่า *เอกัคคตารมณ์* เป็นอารมณ์ของ ฌาน คือ ปฐมฌาน

นี่ขอให้ทราบถึงประโยชน์ แห่งการใช้อารมณ์ของจิตว่า มันนิ่งสนิทก็เป็นประโยชน์ มันนิ่งแล้วแต่มันอยาก
คิด คิดอยู่ในขอบเขตในการปลงขันธห้า ก็มีประโยชน์หรือมันอยากจะคิดก็คิดไปเลยก็มีประโยชน์

บางทีคิดๆ ไปคิดไปพิจารณาไป อารมณ์สมาธิมันรัดตัวเข้ามาทุกที และในที่สุดมันหยุดคิด ทรงอารมณ์เฉย
ถ้าหยุดคิดทรงอารมณ์เฉยนั้น หมายความว่า จิตของท่าน เข้าถึงฌาน ตั้งแต่ "ทุติยฌาน" คือฌานที่สองขึ้นไป

หรือบางครั้งราวพอตั้งอารมณ์สงบ แล้วจิตอยากคิดก็คิดใคร่ครวญพิจารณา พออารมณ์ซ่าน ทั้งอารมณ์คิดจับ
มาจับอานาปาใหม่ ให้จิตทรงตัว สลับกันมาสลับกันไปอย่างนี้ ความเป็นอรหัตต์จะมาถึงท่านไม่ช้าเลย

นี่ขอยืนยัน และถ้าจะถามว่าคนพูดเป็นอรหัตต์หรือยัง....?

ก็ตอบว่ามันเป็นของไม่ยากนี่ ก็ต้องตอบว่า

กาย ร่างกายทั้งหมดมันสกรปรกทั้งหมด

มันเป็นอนิจจัง หาความเที่ยงไม่ได้

มันเป็นทุกขังเป็นทุกข์เป็นอนัตตา ไม่ซำมันก็พัง

ท่านบอกว่า เราล่องกันเข้ามิดให้จิตมันทรงตัว ควรพิจารณาว่า

๑. "เรามีความแก่เป็นของธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้" แก่มันอยู่ตรงไหน แก่ที่วันเวลามันสิ้นไป หนึ่ง
วินาทีแก่หนึ่งวินาที ผ่านไปหนึ่งนาทีแก่ไปหนึ่งนาที มันเดินเข้าไปหาความตายนี้ แก่ไปเสื่อมไปทุกวันทุกเวลา ทุก
วันเวลาเคลื่อนไหว มันเสื่อมไป เป็นขณะตามขณะเวลาล่วงไปเท่าใด แก่ลงไปเท่านั้น สร้างความรู้สึกให้เป็นสภาพ
อย่างนี้ เป็นปกติเมื่อเรารู้จักแก่คนอื่นเขาแก่มียะ

โดยมากปุถุชน คนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส ตนเองจะแก่หง่าเหงือกเท่าไร ก็มองไม่เห็นแก่ แก่บน แก่ล่าง
กลางไม่แก่ คือใจไม่แก่ บางทีไอล้างไอบนมันก็แก่ แต่ไม่ยอมเห็นว่าแก่ นึกว่าหนุ่มสาวอยู่เสมอ

ไอนี้มันจอมบรมโง่งนี่เขาจึงเรียกปุถุชน คนที่หนาไปด้วยความโง่งอย่างนี้ดีไม

สัญญา มันก็ไม่มี อย่างว่ามีแต่ปัญญาเลย คนประเภทนี้เกิดอีกหลายแสนชาติก็ไม่พ้นอบายภูมิแล้วก็ไม่พ้นจาก
ความทุกข์ ปัญญาไม่มีไม่ว่า แกมสัญญา คือ ความจำ ยังไม่ควรมี

ควรจะจำว่าเกิดมาใหม่ๆ ตัวมันโตเท่าไร มีสภาพสภาวะเป็นยังไง เป็นเด็กขึ้นมาหน่อยเด็กใหญ่วิ่งได้ ต่อมา
ก็เป็นหนุ่มเป็นสาว กลายจากความเป็นหนุ่มเป็นสาวก็เริ่มทรุดโทรม ถ้าไม่เห็นตัวเราก็ควรจะมองคนอื่นเป็นครู นี่
มันตัวสัญญาความจำ

แต่ความรู้สึกอย่างนี้ไม่มีมันยังจำไม่ได้ นี่ก็แสดงว่าบรมโง่งแล้ว จอมโง่ง ยอดโง่ง เป็นแชมป์โง่ง ไอล้แชมป์นี่เขาแปล
ว่าอะไรนะ....?

สมัยพระพุทธเจ้าตามบาลีว่า "เอกทัคคะ" ผู้เป็นเลิศในทางความโง่ง สมัยนี้เห็นว่าเป็นแชมป์มวย แชมป์นั้น
แชมป์นี้ ไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร ภาษาอะไรก็ไม่รู้ เขาว่าแชมป์ก็แชมป์มันส่ง ถ้าไม่รู้เดี๋ยวแปลงจากแชมป์กลายเป็นแข่ง

แข่งว่าร่างกายมันจะแกไปทุกวันๆ ไอ้คำแข่งอย่างนี้มันศักดิ์สิทธิ์ คนทั้งโลกนี้ขอแข่งให้มันแกไปทุกวันๆ มันจะต้องแกตามปากพูด เพราะอะไร เพราะว่ามันแกของมันเองอยู่แล้ว ว่ายังไงมันก็ต้องตามใจ จะว่าแกหรือไม่แกมันก็ต้องแก

นี่นี่ก็ไ้ตั้งแต่เช้ามีดนี่เราแกไปทุกวันๆ ไอ้แกนี่เขาแกไปทำไมกันนี่ พอความแกเคลื่อนไป แสดงว่าธาตุสี่ที่ประชุมกันมันเริ่มรวมกันไม่ปกติ ถ้าปกติมันต้องทรงตัวมันเริ่มรวนแล้ว เริ่มรวนอย่างไรหน่ยอ่ะ.....?

ธาตุไฟหย่อนหนาวจัด

หากว่าธาตุลมกับธาตุน้ำหย่อนร้อนจัด

ธาตุดินหย่อนเดินไม่ค่อยไหว แรงไม่มี

ตอนนี้ว่าความแกเข้ามาอย่างนี้ ไอ้ความป่วยไข้ไม่สบายมันก็เริ่มติดตามมาตามที่บอกว่าธาตุต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งมันหย่อน มันก็เกิดอาการปรากฏว่าร่างกายไม่ปกติ ที่พระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่ามันมีโรค? แต่สมเด็จพระมหาสมณะท่านแปลว่า

๒. เรามีความเจ็บเป็นธรรมดา "ไอ้เจ็บนี้ไม่แน่ออาการของเจ็บมันอย่างหนึ่ง โรคมันอย่างหนึ่ง

"โรคนี้จริง เป็นรังของโรค"ร่างกาย โรคเขาถือว่ามีอาการเสียตาง เมื่อที่โน่นปวดที่นี้หนาวที่นั่น ร้อนที่นี่ คั้นที่โน่น เสียตตรงนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าโรคนี้มีทุกวัน

"**ซิคัจฉา** **ปรมาโรคา**" ความหิวเป็นโรคอย่างหนึ่ง หิวนะมันหิวทั้งวัน นี่เอาเฉพาะกายนะ จะยังไม่ถูกถึงอารมณ์

ถ้าอารมณ์มันหิวเป็นบ้าเลย บางทีหลังแล้วยังหิวคือฝันเอาเฉพาะกายที่มันหิวทั้งวัน ไอ้โรคกินเข้าแล้วก็กินสลายแล้วก็กินบ้าย แล้วก็กินเย็นแล้วก็กินกลางคืน ดีไม่ดีขึ้นขึ้นมาแล้วลุกขึ้นมาอีกมันไม่หิวข้าวมันก็หิวน้ำ เดียวก็อยากโน่นเดี๋ยวก็อยากนี่ ไอ้ตัวยากก็คือตัวหิว อาการที่มันอยากนี่มันเสียตางกายเสียตางใจ

ท่านจึงเรียกว่าโรค นอกจากหิวแล้วพอกินเข้าไปมันจะออกปวดท้องซี่ ปวดท้องเยี้ยว เป็นนิพัทธทุกข์ เขาเรียกว่า ทุกข์เนื่องนิจ ทนไม่ไหวอีก เอ้า....เดี๋ยวหนาวเกินไป เอ้อมันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์นี่ พิจารณาไปแล้วก็อย่าว่ามันเฉยๆ อย่างนี้มันเฉยๆ มองมันไปด้วย มองว่ามันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ แก่เป็นสุขหรือเป็นทุกข์

ป่วยไข้ไม่สบายมันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ นี่ตอนเช้ามีดลอมันให้ชำพิจารณาถึงตัวเรา พิจารณาถึงคนอื่น

ถ้ายังมีคนรักก็ดีมาก พิจารณาถึงคนรักไปด้วย แต่ละวันนะ พอพิจารณาถึงคนที่เรายังรักอยู่ ความรักยังหนา บางทีพอหายแล้วเฉยๆ นะ "เอ้อ! แก่แล้วเราก็มันไม่แก่ก็ยังได้"

เขาป่วยไข้ไม่สบายทรุดโทรมเราว่าป่วยไข้ไม่สบายก็ยังได้ ยิ่งไงก็เสียวๆ ไ้ก่อนพออารมณ์เข้มขึ้นมาแล้วก็มองหน้าคนรักดูกายคตานุสติเอาไว้นะ" ว่าเป็นอาการสามสิบสอง ซี่สวยไม้ เยี้ยวสวยไม้ เลือดสวยไม้ น้ำหนองสวยไหม แล้วเสมหะสวยไหม น้ำลายสวยไหม เออ....ไอ้ข้างในนี่ เอ้าเสียวเสียวดำสวยไหม เสียวว่าสวยไหม

เสียงกระพืดกระพืดสวยไหม มองตตรงนี้เพราะมีทุกคน แล้วอาการอย่างนี้ที่มันปรากฏ มันสร้างความสุขหรือสร้างความทุกข์ให้เกิดขึ้นกับเรา

นั่นพิจารณาไปเองนะ คิดให้มันเห็นให้มันซึ่งค่อยๆ คิดอย่าก้าวให้มันยาวเกินไปอย่าก้าวเร็วก้าวช้าๆ ให้มันทรงตัว

ยึดตรงไหนได้เอาอารมณ์ไว้ให้มัน ว่าตอนนี้ไอ้ตัวแก่ที่นี้ว่ากันจนกระทั่งชำ มันแก่แล้วแก่แล้ว ว่ามาถึงอาการเสียตางร่างกาย เป็น "**โรคนี้จริง เป็นรังของโรค**"

พิจารณาไว้ทุกวันทุกเวลาเห็นความทรุดโทรม เห็นความไม่ดีมีทุกขเวทนา เป็นปกติให้ช้ำ แล้วก็มองคนอื่นมองคนอื่นมองสัตว์อื่นว่า เอ...นี่แก่ไปทุกวินาทีแล้วก็มีอาการปวดเสียดเพราะโรคไ้ตัวทุกข์นี้ข้างในมันสกปรก แล้วมันก็มีทุกข์นี้เห็นเขาแต่งตัวสวยๆ ไปหาคู่ครอง เราก็นึก "เออ...สัว่มต่อสัว่มเขากำลังจะแต่งงานกันแล้วนะ"

ไ้ตัวทุกข์นี้จะไปหาทุกข์เพิ่มนี้คิดไว้ในใจนะ คิดให้มันทรงคิดทุกวัน ไม่ซ้ามันก็ชนะ จะเป็นพระอรหันต์นี้ขอชะที่เถิด ค่อยๆ เป็นไปอย่างรวดเร็วเอาสัก ๗ วัน ให้เวลาชะอาทิตยหนึ่ง อย่างซ้าซ้า ๕๐ วัน เอา ๓ เดือน ถ้าคิดอย่างนี้จริงๆ ๓ เดือนนะพังราบคาบ คิดให้เป็นประจำทุกๆ วันพังหรือไม่พังมันไม่พังเราก็พัง ถ้าคิดอย่างประมาทคิดบ้างไม่คิดบ้างยังมีอารมณ์คิดว่าเราจะคิดไว้อวดชาวบ้าน นี่เราพัง

ถ้าเราคิดว่าเราจะคิดไปพิจารณาไปเพื่อหนีขั้นห้าหนีโลกมันพัง ใครเขาจะชมหรือไม่ชมอย่าไปยุ่งกับเขา ชิตต้องเอาอย่างพระพุทธเจ้า

ว่าเราไม่ได้บวชมาเพื่อการบูชา เพื่อภาระของใครเราผู้บวชมาเพื่อความพ้นทุกข์เพื่อความดับไม่มีเชื้อ อย่าไปนั่งทะเลาะทะเลาะ อายากจะเด่นอยากจะได้ มีแขกมีคนเคารพนับถือว่าเป็นครูบาอาจารย์ ประจบชาวบ้านนะมันซ้าซ้า...มันเพิ่มกิเลส

๓. ควรพิจารณาทุกๆ วันว่า เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้

ความตายนี้เขาให้คิดถึงลมหายใจเข้าออก สิ่งที่มีมันตายไปปัจจุบัน คือลมหายใจ ลมหายใจเราหายใจออก แล้วมันพังไปแล้ว มาข้างในลมที่สูดเข้าไปใหม่ นี่มันไม่ใช่ลมเก่าเป็นลมใหม่มันเกิดใหม่เกิดเดี่ยวเดี่ยวเอาออกไปอีกแล้วพังไปอีกแล้ว นี่ลมพังธาตุลมพัง

นี่มีธาตุไฟ ธาตุไฟ ก็พังสิ่งที่มีมันอบอุ่นทำกายให้อุ่นมันอุ่นแล้วก็แล้วไป หายไปมันเกิดใหม่ก็ทรงความอุ่น ถ้ามันยังทรงตัวดี เชื้อยังดีมันก็อุ่นเป็นปกติ ถ้าเชื้อไม่ดีความอุ่นน้อยเริ่มหนาวละซี

ต่อไปก็ธาตุดิน ธาตุน้ำธาตุน้ำมันพังทุกวัน ร้อนเหงื่อไหลธาตุน้ำพัง หายไปแล้วตายไปแล้วไอ้ของเก่า น้ำลายไหลออกมา บ้วนน้ำลายออกมา เอ้า...น้ำพังไปอีกแล้ว หมดไปของเก่าหมดมันตาย น้ำตาไหลน้ำมูกไหล มันหายไปแล้วพัง ถ่ายปัสสาวะออกมาแล้ว ไอ้ไอ้...น้ำเก่าตายไปซะอีกแล้วเยอะ ถ่ายอุจจาระออกมาก็มีน้ำตาย

มาถึงธาตุดินตาย ธาตุดินนี่มันตาย มันเหี่ยวแห้งลงไปที่เรากินเข้าไป เอ้า!...กินข้าวใหม่อาหารใหม่เข้าไป ให้มันเกิดใหม่ สร้างใหม่ ไอ้ของเก่าก็สลายตัวไป ถ่ายออกไปบ้างเสื่อมไปบ้างโทรมไปบ้าง นี่ร่างกายมันทรุดทรอไปทุกวัน นี่มันตาย

ไอ้ของเก่าตายเรื่อย ๆ นี่เราต้องหาของใหม่มาเพิ่มเรื่อย อาการที่หาของใหม่ที่มีมันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ แล้วเราต้องสั่งสมสร้างเสริมมันทุกวัน ๆ

มันเหน็ดเหนื่อยมันเป็นอาการของความทุกข์หรือความทุกข์นี้ตายน้อยนะ แต่ถ้าได้คิดจริงๆ ถึงตายใหญ่ คือตายสิ้นลมปราณ

จงจำไว้ว่าขึ้นชื่อว่าความตายไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายไม่มีกาลเวลาแน่นอน มันจะตายเมื่อไรก็ได้ เตรียมตัวเพื่อตายเตรียมอย่างไร ก็เตรียมว่า

ชาติปีทุกขา.....ความเกิดเป็นทุกข์

ชราปีทุกขา.....ความแก่เป็นทุกข์

มรณัมปีทุกขัง.....ความตายเป็นทุกข์

แล้วก็จะเกิดทำอะไรอีกล่ะ ทุกข์เกิดมันไปทำไมอีก มันอย่างนี้เราไม่ถึงปรารถนาความเกิด ถ้าเราไม่ต้อง

การความเกิด ทำอย่างไร.....?

ตัดโลกะความโลภ โลกมันทำเกลืออะไร มันจะตายอยู่แล้ว

ตัดโทสะ ความโกรธ จะไปโกรธหาจวักอะไร ก็มันจะตาย

ตัดโมหะ ความหลงจะไปเกาะอะไรว่าเป็นเราเป็นของเราอีกล่ะ มันต่างคนต่างตายมันจะนั่งเกาะไว้ทำไม
นั่งโง่ซื่อแล้วย่าเอาสำเนียงนี้เขียนอย่างนี้ไปสอบในสนามหลวงได้ร้อยศูนย์ แต่ผมรับรองว่าพระพุทธเจ้ามาตรวจ บาง
ทีคงจะได้ชักศุนย์เดียว ยังได้คะแนนอีกสองจุด

๔. ควรพิจารณาทุกๆ วันว่า เราต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้น จำไว้ว่าอะไรที่เรารักเรา
ต้องพลัดพรากจากมัน คน ปู่ ย่า ตา ยาย ตาทวด ปู่ทวด พ่อ แม่ พี่น้อง ตายไปที่คนแล้วที่เรารัก คนที่เรารักตายไป
ก็คน ของที่เรารัก

ไอ้เงินทองที่หามาเราพลัดพรากจากกันทุกวัน ไซ้ไปสิบสตางค์ก็พลัดจากมันไปสิบสตางค์ รักไหมนะเงินรัก
ชิต้าบอกว่า ไม่รักก็โกหก ผ่าผ่อนทอนสไบมันขาดไปที่ผืนก็ขึ้นแล้ว

ไอ้ของทรัพย์สินที่เราหามาเพื่อจะกินของอร่อยๆ เช่นข้าว เช่นหมู เป็ด ไก่ ผักหญ้า ปลาบั้ง เรากินหมดไป
ก็วันเป็นเท่าไรๆ นั่นมันพลัดพรากจากกัน พ้นไม่ได้เมื่อความตายมันเข้ามาถึง ก็พลัดพรากทุกอย่างนี้อาจจะเป็น
เดี๋ยวนี้และวันนั้นะที่ต้องพลัดพรากจากกัน

๕. ควรพิจารณาทุกวันๆ ว่า เรามีกรรมเป็นของตัว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีมันเสียอย่างเดียวหมด
เรื่อง จะว่าไม่ทำ ทำดีทำอะไร....?

ตัดโลกะความโลภ ขึ้นชื่อว่าความโลภ ละโมบ โลกมาก ชั่วช้าเลวทราม คดโกง คอรัปชั่นไม่มีสำหรับเรา
ยินดีเฉพาะทรัพย์สินที่หามาได้โดยชอบธรรมและจิตไม่ติดในมัน คิดว่ามันกับเราจะจากกันเสมอ

คิดโทสะความโกรธ มีแต่อารมณ์เมตตารัก กรุณาสงสาร มุทุตา พลอยยินดีด้วย ไม่อิจฉาริษยาเขา เขาได้
ดีพลอยยินดี ถ้ากรรมมาผิดอะไรมันจะเกิดกับใจเรา หรือร่างกายเรา หรือญาติพี่น้องเรานี้มันเป็นของธรรมดา

เราวางเฉยแต่เราก็วางเฉยทุกอย่าง ถ้าได้สองตัว

โมหะความหลงไม่มี มาตัวเฉยๆ มันเสียให้หมด เฉยไม่โลภ เฉยไม่โกรธ เฉยไม่ห่วงกาย ไม่ห่วงกายหมาย
ความว่าอย่างไร "กายแก่เชิญจะ" ใจเป็นสุขมันอยากแก่นี่ "กายมันจะป่วยก็เชิญเจ้าคะ"

ก็เธออยากป่วยก็ป่วยไปซิ ฉันทรักษาหายก็หายไม่หายตายแลซึ่งมัน กายมันจะตายก็เฉย เพราะอะไรเพราะ
ว่ารู้แล้วว่า จะเป็นอย่างนั้นแต่จิตใจของเราไม่มีความผูกพันในกายที่ไร้สาระ

กายที่เต็มไปด้วยความสกปรก กายที่เป็นปัจจัยนำมาซึ่งความทุกข์ กายเราก็ดีกายคนอื่นก็ดี วัตถุประสงค์ทั้ง
หลายก็ดี เราก็ดูหมัดคิดเสียว่าของทั้งหมดในโลกเป็นปัจจัยของความทุกข์ไม่นำความสุขมาให้

แล้วเราจะห่วงใยอะไรมันเพื่อประโยชน์อะไร มันจะพังเมื่อไรก็เชิญพัง มันจะแก่ก็เชิญแก่ มันจะป่วยก็เชิญ
ป่วยก็ซังหัวมัน มันไม่ใช่เรา เราไม่ใช่มันอาศัยมันชั่วคราว มันพังเมื่อไรไปนิพพานเมื่อนั้น เอ๊ะ ก้าวมากไปไหม?

ถ้าพิจารณาอย่างนี้ ถ้าได้ทรงตัวจริงๆ อารมณ์ทรงตัว ถ้าไม่ไปนิพพานก็บ้าละ

อันนี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์ ที่จะเข้านิพพาน จำให้ตึนะ อย่าคิดว่าธรรมที่อ่านอยู่นี้มันเป็นเครื่องประดับ
ความรู้

ถ้าอย่างนั้นอย่าอ่านให้มันปวดตา เปลืองเวลาหาทางเดินลงนรกให้มันสบายๆ อย่างนี้เขาสนใจเพื่อไป
นิพพาน

ธรรมขององค์สมเด็จพระพิชิตมารทุกข้อที่ท่านว่าดีนี้ทำแล้วถึงพระนิพพานทั้งหมด
ฉบับนี้หมดแล้ว ขอลาก่อนธรรมใดที่องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้แล้ว
ขอทุกท่านที่มีความเคารพในพระองค์จงบรรลุธรรมนั้นในชาติปัจจุบันนี้เทอญ..... สวัสดี